

Islandský
thriller
roku

SIGURÐARDÓTTIR

VRSA

KÖRIST

V LEDOVÉ PUSTINĚ ČÍHÁ SMRT

 metafora

V nehostinných podmínkách islandské ledové pustiny se ztratí čtyřčlenná skupinka turistů. Co je přimělo vyrazit za tak drsných podmínek zcela mimo civilizaci? A proč opustili bezpečí stanu takřka naží? Záchranářka Johanna a její kolegové z pátracího týmu jsou povoláni do akce a narážejí na velice podivné stopy.

Na osamocené radarové stanici na pobřeží Stokksnes mezitím dochází k nevysvětlitelným, hrůzu nahánějícím událostem. Rudá kaluž krve uprostřed nedotčeného sněhu, dětská botička pohřbená desítky let pod zemí, život dobrovolně ukončený v mořských vodách hluboké skalní průrvy.

Sníh nepřestává padat a tajemných událostí přibývá, jako by je mrazivé počasí přitahovalo...

Po skončení série *Freyja & Huldar* přichází Yrsa Sigurðardóttir s děsivě obrazným příběhem plným bizarních nevysvětlitelných jevů, zasazeným do nejopuštěnější islandské divočiny, ze které bez ohledu na počasí ucítíte mráz pod kůží.

„Děsivý islandský horor, při němž si okoušete nehty hrůzou.“

– Politiken

Yrsa Sigurðardóttir

KOŘIST

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

**Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny**

SÉRIE FREYJA A HULDAR

**DNA
Černá díra
Katarze
Poprava
Panenka
Ticho**

SIGURÐARDÓTTIR

VRSA KÖRIST

Přeložila Lucie Korecká

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2020

First published with the title *Bráðin* in 2020

by Veröld Publishing, Reykjavík

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Lucie Korecká, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-710-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-709-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-201-1 (print)

*Mimořádné poděkování za pomoc si zaslouží:
Sigurjón Björnsson a Guðmundur Ólafsson z radarové stanice
na Stokksnesu. Jóhann Hilmar Haraldsson, komisař kriminální
policie v Höfnu. Laufey Guðmundsdóttir ze společnosti
Glacier Journey. Ásgeir Erlendsson a Ásgrímur L. Ásgrímsson
z Pobřežní stráže. Bryndís Bjarnarson z obecního úřadu
v Hornafjörðu. Gunnar Ásgeirsson a Hjalti Þór Vignisson
z akciové společnosti Skinney-Þinganes.*

*Tato kniha je literární fikce. Všechny postavy a události jsou
autorským výtvořem a s výše jmenovanými osobami
a společnostmi nemají nic společného. Za veškeré chybné údaje
nese odpovědnost autorka. Místní obyvatelé,
kteří se v Hornafjörðu vyznají, mohou narazit na údaje,
které byly pro potřebu dějové zápletky záměrně upraveny.
Horská chata Thule je smyšlená.*

*Knihu věnuji svému otci,
Sigurðu B. Þorsteinssonovi.*

VÝSLOVNOST OSOBNÍCH JMEN

Þ – jako anglické „th“ ve slově „think“

ð – jako anglické „th“ ve slově „this“

ö – jako německé „ö“ ve slově „öffnen“

Osobní jména

Jóhanna – Jouhana

Þóri – Þouri

Erling – Ertling

Dröfn – Dröpn

Bjólf – Bjoulv

Hauk – Höjk

Ágústa – Augusta

Rannveig – Ranvejg

Místní jména

Stokksnes – Stohksnes

Lónsöræfi – Lounsörarvi

Hornafjörð – Hortnafjörð

Vatnajökul – Vahtnajökul

Höfn – Höpn

Lónssveit – Lounssveit

Stafafellsfjöll – Stavafetlsfjötli

Múlaskáli – Múlaskauli
Eskifell – Eskifetl
Fljótsdalshérað – Fljoutsdalshjérað
Geldingafell – Geldingafetl
Kollumúlavatn – Kotlumúlavahtn
Leirás – Leiraus
Egilsstað – Ejilsstað

Poznámka redakce:

Z důvodu zachování autentičnosti textu ponecháváme v překladu z islandštiny místní názvy a jména osob s originálními islandskými znaky.

PROLOG

Žena na schodech u vchodových dveří nevypadala tak, jak si ji Kolbein představoval, když s ní telefonoval. Hluboký hlas se nehodil k její útlé postavě a svěžímu vzhledu. Očekával vyžilou osobu s cigaretou v koutku úst a placatkou vodky v kapse.

Dáma stojící před domem však podle všeho pila spíš špenátovou šťávu než alkohol a pravděpodobně nekouřila. Jakmile se ale představila, nebylo pochyb, že právě ona mu tehdy volala.

„Promiňte, že to tak trvalo. Prostě jsem dřív neměla cestu do města.“ Podala mu papírovou krabici. Když ji převzal, připadal mu její obsah těžký. Asi byla plná knih. „Našli jsme ji na půdě, za hromadou starých zbytků izolace. To je určitě důvod, proč jste ji při vyklízení domu přehlédli.“

Kolbein se omluvil, že s bratrem podkroví nezkontrolovali důkladněji. Žena si odfrkla a ujistila ho, že to nevadí. Sama prý zapomněla v kolárně bicykl, když se s manželem stěhovali z bytu do domu Kolbeinova otce. Takové věci se zkrátka stávají.

Krabice byla celá zaprášená, a tak ji Kolbein odložil. Na obou stranách měla natištěnou značku margarínu, který už se neprodával, a Kolbein si ani nepamatoval, že by ho

dřív vídal v obchodech. Krabice musela být zabalená před několika desítkami let.

Žena si zjevně najednou na něco vzpomněla. „Jo, ještě mám jednu věc. Nevím, jestli vás nějak potěší, ale nechtěla jsem ji jen tak vyhodit.“ Vytáhla z kapsy bundy průhledný sáček a podala mu ho. Uvnitř ležel jakýsi nevelký, hnědý, těžko rozpoznatelný předmět. „Je to bota. Našli jsme ji, když jsme na podzim kopali před terasou. Možná patřila vám nebo vašemu bratrovi.“

Při bližším pohledu byla přes průhledný igelit zřetelně vidět hnědá šněrovací kožená dětská botička, ale nedalo se s jistotou poznat, jakou barvu měla původně. Možná bývala kdysi sněhobílá. Přinejmenším tkaničky barvu určitě změnilly a zahnědly od hlíny, kde bota celé roky ležela.

Bez ohledu na barvu však pro botu platilo totéž, co pro onu značku margarínu: Kolbein ji nikdy předtím neviděl. To ovšem nemuselo nic znamenat. Velikost odpovídala dítěti sotva staršímu než tři nebo čtyři roky. Z té doby si Kolbein vůbec nic nepamatoval, takže botička klidně mohla být jeho. V každém případě musela patřit buď někomu z jejich rodiny, nebo nějakému dítěti, které k nim přišlo na návštěvu. Dům postavili jeho rodiče a Kolbein pochyboval, že by bota už byla zahrabaná v hlíně na pozemku, když ho získali.

Vzhlédl a podíval se ženě do očí. „Děkuju. Je to zajímavá věc.“ Měl dojem, že se zatvářila zklamaně, když jí o tom archeologickém nálezu neřekl nic bližšího. Asi očekávala nějaké vyprávění o tom, jak se botička ztratila, ale on se o žádný takový příběh podělit nemohl. Pokusil se to napravit: „Určitě ji tenkrát hledali. Dřív nikdo neměl oblečení a bot na rozdávání.“ Obracel sáček v ruce

a botu si prohlížel. „Jak se sakra vůbec dostala pod zem? Na zahradě už dávno bujely rostliny, když jsme s bratrem začali běhat.“

Žena přikývla. „Ano, je to zvláštní. Ale ne až tolik. Našli jsme ji u vlnkového stožáru. Nejspíš spadla do jámy vykopané pro podstavec a nikdo si toho nevšiml.“ Pohlédla na něj s ustaraným výrazem. „My jsme ten stožár odstranili. Doufám, že vám to nevadí.“

„Jistěže ne,“ usmál se. „Dům teď patří vám a můžete s ním nakládat, jak uznáte za vhodné. A navíc se nedá říct, že by naše rodina někdy byla ze stožáru kdovíjak nadšená. Hlavně mámě se nelíbil. Jednou se zmínila, že vlnku vyvěsili jenom jedinkrát, a to ještě na půl žerdi. Nesvěřila se, při jaké to bylo příležitosti, ale každopádně prý do táty pořád hučela, ať dá ten stožár pryč.“

Žena si ulehčeně oddechla. „Chápu, že se mu do toho nechtělo, když ho sám postavil. Na odstranění podstavce, toho barelu naplněného betonem, jsme potřebovali menší jeřáb.“

To Kolbeina nepřekvapilo. Jeho otec byl známý tím, že svou práci neodbývá. Na moři ani na souši. Postavil stožár tak, aby odolal všem myslitelným bouřím – a nejspíš i těm nemyslitelným.

Prohodili spolu ještě pár vět, aby řeč nestála. Kolbein se zeptal, jak se jí líbí v Höfnu, a ona odpověděla, že je tam naprosto spokojená. Zajímala se, jestli nemá v úmyslu se na východ někdy vrátit, ale on řekl, že nic takového neplánuje. Už se z něj dávno stal městský člověk, protože se do města přestěhoval už jako dítě, když se jeho rodiče rozvedli.

Tím náměty k rozhovoru vyčerpali. Jejich cesty se protnuly pouze v souvislosti s prodejem domu Kolbeinova

otce. Při zařizování prodeje se bratři s manželským párem nesetkávali, veškerou komunikaci zprostředkovával realitní makléř. Celý proces by možná proběhl rychleji, kdyby mu věnovali větší pozornost, ale to pro ně nehrálo příliš důležitou roli. Otec po sobě zanechal poměrně velký majetek, a tak bratři na zpeněžení nemovitosti po rozdělení pozůstalosti nespěchali. Jejich jediným úkolem tedy nakonec bylo prodej potvrdit a podepsat papíry. Otec byl po smrti a matka sice ještě žila, ale na domě žádný vlastnický podíl neměla. Na tom však stejně nezáleželo, protože trpěla demencí a většinu běžných úkonů nevládala. Kdyby měla podepsat kupní smlouvu, nevěděla by, kterým směrem obrátit pero. Pokud by vůbec ještě dokázala napsat své jméno.

Po krátké odmlce ze sebe Kolbein vysoukal, že by ji rád pozval na kávu, ale ona s díky odmítla, protože ji čekala dlouhá cesta a potřebovala hned vyrazit, aby jela ještě za světla. Znovu jí tedy poděkoval za krabici i za botu a rozloučili se.

Díval se za ní, jak odchází, a když nasedala do auta, zamával jí ze dveří. Potom za sebou zavřel a v ruce stále ještě držel sáček. Žena se zachovala moc hezky, když botičku rovnou nevyhodila, ale v podstatě byla jen otázka času, kdy to udělá sám. Na hromadění starého haraburdí si nepotrpěl a dětská botička, která roky ležela zahrabaná v zemi, spadala přesně do této kategorie.

Možná by ale udělala radost bratrovi, zvlášť pokud patřila jemu. Ani jeden z nich si toho z pozůstalosti moc neponechal, protože k otcovým věcem ani nábytku neměli žádný silný citový vztah. Když se s mámou odstěhovali do Reykjavíku, stýkali se s ním jen zřídka, a proto si s jeho domem spojovali málo vzpomínek. Uvědomili si to, tepr-

ve když se společně vydali na východ, aby dům vyklidili, a rozhodli se většinu zařízení prodat nebo vyhodit. Takhle jedna krabice a dětská botička představovaly skoro stejné množství věcí, jako si tenkrát nechali.

Kolbein vytáhl botu ze sáčku. Z vysušené kůže ucítil slabou vůni hlíny. Bota byla na omak tvrdá a rozvázaná tkanička ztuhlá, skoro jako by v ruce držel sádrový odlitek. Obracel ji na všechny strany, ale nic mu nepřipadalo povědomé. Teprve když se podíval na vnitřní stranu, vybavila se mu vzpomínka z dětství. Nad patou si všiml plátěné cedulky, jaké maminka vlepovala nebo přišívala do jeho i bratrova oblečení až do doby jejich dospívání. Cedulky se jménem měly zajistit, že se oblečení vrátí domů, kdyby ho někde ztratili nebo zapomněli.

Bota tedy nejspíš patřila Kolbeinovi nebo jeho bratrovi. Zkusil jmenovku očistit a doufal, že pod nánosem hlíny odhalí červenou výšivku, ale neviděl nic. Uvolnil zašněrovanou tkaničku a pod ní se objevila původní barva kůže. Ta Kolbeina zaskočila – jestli se nemýlil, botička byla růžová. To znamenalo, že rozhodně nepatřila jemu ani bratrovi. Teď už sice většina lidí přestávala vybírat barvu oděvů podle pohlaví dítěte, pro generaci jeho rodičů však nic takového neplatilo. A už vůbec ne pro jeho otce. Pro toho by nepřipadalo v úvahu, aby jeho synové nosili růžové boty. Byl výrazně starší než máma a také o dost konzervativnější.

Jak to, že maminka přišla jmenovku do boty nějaké cizí holčičky? Bylo téměř vyloučené, že by to udělal někdo jiný. Jejich máma takhle označovala oblečení jako jediná, ostatní matky jména jenom psaly fixem, pokud vůbec. To zjistil proto, že si je kvůli tomu spolužáci ve škole dobírali. Jiné matky měly zjevně na práci důležitější věci než sedět

a ručně vyšívat jména svých dětí na cedulky, jako to dělala jeho máma.

Probudila se v něm zvědavost. Rozhodl se, že zkusí jmenovku namočit a hlínu z ní odstranit. Pokud byl nápis na cedulce skutečně vyšitý, mohlo by se mu podařit ho přechíst.

Když botu pral, stékala z ní do dřezu hnědá voda. Konečně se mu zdálo, že dokáže rozeznat plastické obrysy nápisu; prsty už ho začínaly bolet. První písmeno bylo nepochybně S. Následovalo buď a, e, nebo o, potom l, dvě nečitelná písmena a na konci pravděpodobně r. Najít dívčí jména na šest písmen začínající na S a končící na r mu netrvalo dlouho. V seznamu jmen na internetu tomu odpovídala pouze dvě: Salvör a Sólvör.

Kolbein botu odložil.

Salvör.

Jméno mu připomínalo cosi z minulosti, ale ať se snažil sebevíc, vzpomínka mu stále unikala a nedovedl si ji vybavit. Připadalo mu, jako by se pokoušel chytit do ruky dým, a vzdal to.

Položil botu na kraj dřezu a díval se, jak do výlevky stéká hnědá voda. Měl zvláštní pocit a snažil se vytěsnit z mysli všechno, co s tím jménem mohlo nějak souviset. Většinou se mu osvědčilo, když se přestal soustředit na to, co mysl nedokázala uchopit. Pak se vzpomínka najednou vynořila, jako když příběhne dítě, které o vás nejeví zájem, dokud nezačnete předstírat, že si ho nevšímáte. Tentokrát to však nepomohlo.

Zazvonil mu telefon. Volala ošetřovatelka z ústavu, kde pobývala máma. Oznamovala mu, že se má urychleně dostavit, protože jeho matka nejspíš prodělala srdeční infarkt a není jisté, jak to s ní dopadne.

Mámin život už se dávno ani zdaleka nepodobal tomu, jak si své bytí představuje zdravý člověk, a v posledních měsících to s ní navíc šlo rychle z kopce. Přesto z celého srdce doufal, že takový telefonát ještě nepříjde. Napřed jen cosi vykoktal, potom se vzpamatoval a prohlásil, že okamžitě vyrazí na cestu.

„Dáte vědět svému bratrovi?“

Kolbein přitakal. Než ošetřovatelka zavěsila, dodala ještě: „A své sestře. Vaší matce velice záleží na tom, aby také přišla. Je jí už dost těžko rozumět, ale tohle od chvíle, kdy se to stalo, pořád opakuje. Tak prosím sestru určitě informujte.“

„Sestru?“

„Ano,“ odpověděla ošetřovatelka poněkud zmateně. „Salvör. Vaše matka chce vidět svoji dceru Salvör.“

Nikde ani stopy po člověku. Všechno zahaloval zářivě bílý netknutý sníh. Nezahlédli jediného živého tvora a ani je to příliš nepřekvapovalo – v takové pustině by v nynějších mrazech přežilo jen málokteré zvíře. O tom se přesvědčili na vlastní oči, když cestou objevili mrtvou ovci. Byla skoro celá zavátá a kůži vyčnívající zpod sněhu pokrývaly zmrzlé chuchvalce vlny. Ovce, které se z této oblasti nepodařilo na podzim zahnat do ohrad, nemohly dopadnout dobře. Byl to ponurý pohled, takže se u ní dlouho nezdrželi. V nastalé situaci už pro to ubohé zvíře stejně nemohli nic udělat.

Uprostřed pláně stál působivý dřevěný srub. Vybledlý nátěr pamatoval lepší časy, dřív bývala barva určitě sytější a povrch méně matný. Navzdory ošumělému vzhledu však budova ostře kontrastovala se svým okolím. Mechově zelená a hnědočervená ve sněhobílém světě.

Jóhanna se zaposlouchala, ale z chaty se žádné zvuky neozývaly. Kromě křupání sněhu pod nohama Þóriho, záchranaře z Reykjavíku, vládlo všude naprosté ticho. Nic. Dokonce i vítr zadržel dech, jako by mu po nedávných bouřích došly síly. V uplynulých týdnech se tlakové níže na meteorologických mapách úhledně řadily do fronty jedna za druhou. Nakonec už Jóhanna před každou před-

povědí počasí raději vypínala televizi, protože nemělo cenu se tou hrůzou denně trápit. Vánice přicházely a odcházely, jak se jim zlíbilo.

„Tady není ani noha.“ Póri s ní srovnal krok. „Žádné stopy a naprosté ticho.“

Jóhanna neodpověděla. Bylo by to zbytečné. Ukázala na zasněženou stráž, která tvořila hráz kolem rovinky u srubu. „Co říkáte na tohle?“ Na kopci čnělo zpod sněhu sobí paroží, nebo jí to tak aspoň připadalo. „Jsou to parohy, nebo větve ze stromu?“

Póri pokrčil rameny, ale v objemné zimní kombinéze byl pohyb sotva postřehnutelný. Jóhanna na sobě měla stejný úbor, označený na hrudi i na zádech logem záchranného týmu z Hornafjörðu. „Netuším. Ale člověk to není.“

K tomu neměla Jóhanna co dodat. „Musíme do toho srubu aspoň nakouknout, když už jsme se trmáceli až sem. Kdo ví? Třeba tam někdo je, i když nic neslyšíme. Možná usnuli,“ přemítala.

„Nebo omdleli vyčerpáním.“

Třetí možnost ani jeden z nich nezmínil. Místo toho zamířili po sněhové krustě k chatě. Oba uměli mlčet, když se to hodilo, a za to byla Jóhanna vděčná. Už mnohokrát jí na podobné pátrání přidělili do dvojice záchranáře nebo záchranářku, kteří nepřetržitě mluvili. Nic na tom neměnila ani skutečnost, že jim skoro nebo vůbec neodpovídala. Dokonce pak většinou brebentili ještě víc, aby její mlčenlivost vykompenzovali. Když se po takovém pátrání vrátila domů, doslova jí hučelo v uších a předpokládala, že dotyčného musí bolet čelist. To pro ni ovšem nepředstavovalo žádnou útechu.

Jóhanna věděla, že si podle mínění svých kolegů ze záchranného týmu vytáhla černého Petra, když ji přidělili

do dvojice s Þórim. Přišel jako posila z jiného sboru spolu s dalšími kolegy z různých koutů země. Protože ale pracoval v Reykjavíku, a navíc měl vzdělání v oboru nouzového řízení, pojali všichni podezření, že je to všeználek a na venkovské sbory se dívá spatra. K takovému závěru dospěli jen na základě toho, že se Þóri zjevně domníval, že bude v Höfnu pracovat v řídicím centru. Nakonec však nemohli nikoho z dostupných záchranářů postrádat, a tak Þórimu půjčili kombinézu a vyslali ho do akce. Kromě tohoto nedorozumění nepostřehla Jóhanna v jeho chování nic, co by podezření jejích kolegů potvrzovalo. Þóri jí naopak přenechal velení a bez jakýchkoliv připomínek či námitek se řídil jejími pokyny. Přesto se nemohla zbavit pocitu, že se ocitla pod drobnohledem a že její postup podléhá hodnocení.

Vstoupili na dřevěnou terasu srubu, zavátou sněhem stejně jako všechno kolem. Netknutým sněhem. Jóhanna přelétla pohledem průčelí budovy a všimla si, že okna jsou zakrytá napevno přibitými okenicemi. To ale samo o sobě nic neznamenal. Pokud někdo ve srubu hledal útočiště v nouzi, nejspíš by se tam nepouštěl do žádných úprav. Kdo by toužil po krásném výhledu ve chvíli, kdy se po těžkých útrapách konečně dostal pod střechu? Okenice navíc poskytovaly dodatečnou ochranu před vánicí, která v tomto ročním období zuřila skoro pořád. Zvláště v posledních dnech. Jóhanna si nepamatovala, že by počasí bývalo v době jejího dětství tak zrádné. Přinejmenším ne tak často jako teď.

Nade dveřmi visela dřevěná tabulka s názvem srubu: Thule. Oba na ni upřeli pohled, ale nevyslovili to, co jim pravděpodobně oběma přišlo na mysl: že se takový nápis do islandské pustiny docela hodí. Místo toho za-

čali společnými silami odhrnovat ode dveří sněh. Když proházeli dostatečně širokou přístupovou cestu, ještě ji dál upravovali. Ani jednomu z nich se nechtělo dveře otevřít. Nic sice nenasvědčovalo tomu, že by se hledaná skupinka vydala právě sem, ale jedno jim bylo oběma jasné: pokud se pohřešovaní ve srubu nacházejí, nejsou už naživu.

Když už odklizení sněhu protahovali neúnosně dlouho, Jóhanna se zhluboka nadechla. V otevření dveří jí nic nebránilo. Plíce se jí naplnily ledovým vzduchem, ale necítila se osvěžená. Aspoň však mohla chladu přičítat mrazení v zádech a namlouvat si, že nesouvisí s tichem v chatě.

„Setkala jste se už někdy při práci s mrtvolou?“ Þóri se zjevně také zdráhal dveře otevřít.

Jóhanna rozhodně neměla zájem si to právě teď připomínat. Naopak se snažila vzpomínky zcela vytěsnit, kdykoliv se vynořily. „Ano. Bohužel.“

Þóri se na chvíli odmlčel a pak se zeptal: „S několika?“

Jóhanna si v duchu povzdechla. Jestli to měla být zkouška, byl to děs. „Se třemi. A také jsem viděla spoustu vážně zraněných.“ Před očima se jí vybavila nehoda autobusu na Hellisheiði, ke které ji zavolali před dvěma lety. Tehdy ještě bydlela v Reykjavíku. Pro tři cestující skončil výlet pádem mezi ostré lávové výčnělky, když je náraz vymrštil z autobusu ven. A pak obrazy z její vlastní nehody, kdy zůstala ležet na krajnici potlučená a napůl v bezvědomí. Její život tehdy visel na vlásku a teď se snažila přinutit své myšlenky, aby se ubíraly právě tím směrem. To samé možná platí pro tu pohřešovanou skupinku. Možná se dočkají záchrany, přestože mají temné vyhlídky. Ale nedařilo se jí to. Zavřela oči a sevřela rty. Pak se přiměla k návratu do přítomného okamžiku. „A vy?“

„Ano. Bohužel.“ Zjevně se nehodlal se svými zážitky svěřovat o nic podrobněji než ona. Možná se jí na to zeptal, aby zjistil, jak je zkušená, a jakou reakci od ní tím pádem může očekávat, pokud uvnitř najdou mrtvá těla.

Rozhodně se nemusel obávat, že by si nevěděla rady. Měla však předtuchu, že tentokrát na nic takového nedojde. Otevřela oči a napřímila se v zádech. „Vsadím se, že srub je teď stejně liduprázdný, jako když se na podzim zavřely dveře za zdejším správcem. Nic mimořádného nás tam nečeká,“ prohlásila, ačkoliv tomu sama nevěřila. Tohle pusté místo na kraji vnitrozemské náhorní plošiny v sobě mělo cosi zvláštního. Jako by sem lidé nepatřili. Ani srub. Příroda by tady měla zůstat ponechaná sama sobě.

Pod sněhem se na rovince kolem chaty rozprostírala skomírající louka. Byla uměle vysetá, ale lidé tu se svými pokusy o přetváření přírody moc neuspěli. Každé léto museli znovu osévat rozsáhlá holá místa, kde tráva zmrzla, protože jinak by jich stále přibývalo. Minulé léto se tady s manželem sami zapojili do práce. Takový výlet pro ni představoval jedinečný zážitek. Příroda se předváděla ve své nejkrásnější podobě a nádherné barvy této původně činné sopečné oblasti se nepodobaly ničemu, co Jóhanna kdy viděla. Tady neplatilo úsloví, že hory jsou modré jenom z dálky – o to se postaraly geologické formace skryté teď pod sněhem. Některé stráně hrály doslova všemi barvami duhy. S manželem nenavštívili jen srub, na který se nyní dívala, nýbrž i několik dalších. Jednalo se o jeden ze zdrojů financí pro záchranný tým, protože většina majitelů místních chat byla ochotná za zvelebování okolního prostředí zaplatit. S partou příjemných spolupracovníků za tím účelem procestovali celou oblast křížem krážem.

Teď však po pohodě a duševní vzpruze, z nichž se Jóhanna během výletu těšila, nezbývalo ani stopy. Naopak na ni doléhaly obavy a těžkomyslnost.

Příčina netkvěla jen v zimním plášti skrývajícím úchvatnou krásu holých zemských vrstev. Její úzkost pramenila především ze samotného pátrání. Neměli totiž moc důvodů k optimismu. Vedení se sice pokusilo posádku před akcí povzbudit, ale nezdařilo se to, protože informací měli poskrovnu, a to málo, co se záchranáři dozvěděli, působilo dost podivně.

Pohřešovalo se čtyři nebo pět osob, Islandanů, nezvěstných už přes týden. Za pohřešované je ale prohlásili až po pěti dnech a kvůli počasí mohla posádka zahájit pátrání až teď. Během vánice sledovala policie pohyb dotyčných osob prostřednictvím jejich mobilních telefonů a všechny čtyři telefony měly signál naposledy na horské cestě zvané Kollumúlavegur, která vede do oblasti Lónsöræfi. Tam se signál ztratil.

Nevěděli jistě, jestli se výletu účastnila i pátá osoba. Znamenali jen čtyři mobilní telefony, ale to o počtu členů skupinky nemuselo nic vypovídat. Pátý výletník mohl cestovat bez telefonu nebo ho mít vypnutý. Přítomnosti pátého člověka nasvědčovala skutečnost, že dvě pohřešované dvojice dorazily do Hornafjörðu letadlem a podle všeho si nepronajaly ani nepůjčily auto. Jednu noc strávili všichni čtyři v místním hotelu a recepční, u které se odhlašovali, si údajně všimla, že na ně venku čekal někdo, kdo je přijel vyzvednout. Netušila ale, jestli to byla žena nebo muž.

Situaci neusnadňovalo ani to, že se onen vůz nenašel na žádné ze silnic ani cest vedoucích do pustiny, které se daly považovat za sjízdné. Pokud se jednalo o terénní auto s vysokým podvozkem, mohli ho klidně ještě objevit přímo

v divočině. Spíš si ale skupinka domluvila odvoz s někým, kdo pak hned zase odjel. V tom případě by se jim řidič měl brzy ozvat, protože už se o pátrání začalo mluvit ve zprávách.

Na tom, že se turisté ztrácejí v pustině, nebylo nic nového. Nezřídka se stávalo, že se někdo navzdory nepříznivé předpovědi počasí vydal do neznáma. Zdálo se ale dost nezvyklé, že by skupinu Islandců napadlo vyrazit v zimě na výlet do divočiny. Místní obyvatelé se za podobných okolností ztráceli jen výjimečně, většinou šlo o dva tři kamarády na sněžném skútru nebo o někoho, kdo hledal vhodný terén na skialpinismus. Na podzim se k nim přidávali lovci bělokurů.

Na nic takového to ale v tomto případě nevypadalo. Pohřešovaní se podle všeho zimním sportům nevěnovali ani nepatřili mezi nadšené výletníky nebo dobrodruhy. Oba muži sice příležitostně lovili soby, ale lovecká sezona už dávno skončila a stáda místní oblast opustila. Žádná z žen o lovecké povolení nikdy nežádala. Všichni pocházeli z Reykjavíku, dvě dvojice kolem třicítky. Nebylo jasné, co v těch končinách vůbec pohledávali. Možná jenom usilovali o dokonalý zimní snímek na Instagram. I takové vysvětlení se však jevilo nepravděpodobně. Jihovýchodní část ostrova přece nemá monopol na islandskou zimu. Obyvatelé hlavního města nemusejí podnikat cestu letadlem, aby viděli sněh.

Podle příbuzných oznámili ti čtyři lidé svým nejbližším a zaměstnavatelům, že budou pryč necelý týden. Že se chystají na dobrodružnou výpravu do vnitrozemí, kde budou bez internetu a mimo dosah telefonního signálu. O důvodu cesty se nezmínili ani neupřesnili, kam mají namířeno. Podle některých tvrdili, že cíl výletu je

překvapení. Většina příbuzných se domnívala, že si koupili organizovaný zájezd, který se pod tímto označením prodával. Zatím se ale nepodařilo najít žádnou cestovní kancelář, která by pořádala zájezdy do oblasti Lónsöræfi s tajným cílem, ještě navíc v zimě. Pochopitelně. Něco tak neuváženého by nikdo nevymyslel, natož aby to prodával.

Turistický svaz okresu Východní Skaftafell nahlásil, že obdržel poptávku po srubu Múlaskáli, která mohla souviset s hledanou skupinou. Tamní správci to však odmítli, protože srub je v tomto ročním období zavřený. Sice se nezamyká, aby byl k dispozici v případě nouze, ale v zimě není k pronájmu. Zaměstnanec, který záležitost vyřizoval, měl prý dojem, jako by se volající nechtěl nechat odradit. Pojal podezření, že dotyčný hodlá volně přístupné ubytování stejně využít.

Většina záchranářů proto zamířila právě tam. Pátrali v okolí srubů Múlaskáli a Múlakot, kde přes léto sídlí správci Vatnajökulského národního parku. Poblíž však stály i další sruby a zbytek sboru se rozdělil na menší skupinky, které se k nim vydaly. Nikdo z majitelů si nevzpomínal, že by se někdo zajímal o pronájem, ale to nevylučovalo, že pohřešovaní mohli v některé z chat najít útočiště. Jednalo se o soukromou chatu u Eskifellu, dva sruby ve vlastnictví Turistického svazu okresu Fljótsdalshérað – jeden u Geldingafellu a druhý poblíž jezera Kollumúlavatn, chatu Djúpivogského turistického svazu u Leirásu a srub, který dostali přidělený Jóhanna s Pórim. Kromě toho vyslali dva členy posádky k opuštěným statkům Eskifell a Grund ve Víðidalu pro případ, že by se pohřešovaní nacházeli tam. Byla to tak trochu střelba od boku, protože o pohybu skupinky nic s jistotou nevědě-

li. Posily jim proto přišly vhod. Záchranný tým měl sice celkem početnou posádku, ale na tak rozsáhlé pátrání by sám nestačil.

Dokud provozovala americká armáda radarovou stanicí na Stokksnesu, patřil jí i srub Thule, který teď měli Jóhanna s Þórim prozkoumat. Když stanici převzala Pobřežní stráž, připadl jí i srub. Jóhanně připadalo, že to byl svým způsobem danajský dar, protože nový majitel těžko hledal pro chatu využití. Zaměstnanci Pobřežní stráže nepochybně zažívali víc než dost dobrodružství v přírodě během pracovní doby, takže o letní dovolené po výletech do divočiny pochopitelně nijak zvlášť netoužili.

Jóhanna vykročila ke dveřím, ale Þóri ji předběhl. Nejspíš chtěl hájit čest hlavního města. Možná se bál, že by ho považovala za zbabělce, kdyby dal najevo strach z toho, co příšerného by uvnitř mohli objevit. To však bylo velké nedorozumění. Člověk, který by z takového nálezu obavy neměl, by v záchranném týmu neměl co pohledávat.

Nechala ho chatu otevřít, to nemohlo uškodit. Dívala se, jak trhl dveřmi a upřel pohled do tmy uvnitř. Z jeho udiveného výrazu usoudila, že ve srubu spatřil něco nečekaného, ale ne mrtvolu. Tvářil se překvapeně, ne zarmouceně.

Jóhanna otevřela dveře dokořán, aby viděla, o co jde. Za dveřmi zahlédla nějaké oblečení. Leželo na hromádce na podlaze a Jóhanně se zdálo, že kromě běžných kusů oděvu rozeznává bundu, teplé sportovní kalhoty, rukavice a zimní boty. Ze zádveří vedl průchod do temné a zjevně liduprázdné předsíně. Jóhanna vytáhla baterku, rozsvítila ji a namířila kužel světla na podlahu za hromádkou oblečení. Stopy ve všudypřítomné vrstvě prachu naznačovaly,

že se tudy v poslední době opakovaně procházelo. Podle jejich množství se v chatě nedávno pohybovalo několik lidí. Kolik a kdy se však nedalo přesně určit.

„Tohle by mohly být stopy pohřešovaných,“ obrátil se na ni Póri. „A to oblečení je možná taky jejich. Nebo ho tady někdo zapomněl na podzim?“

Na to Jóhanna odpověď neznala. Pokud však bunda a boty patřily někomu ze skupinky, nemohl být daleko. Těžko by se někdo vydal do zimní pustiny, aniž by se pořádně oblékl a obul.

Ticho působilo čím dál tíživěji. Jóhanna strčila hlavu za dveře a nasála vzduch. Ulevilo se jí, když neucítila pach, který by značil, že se srub proměnil v hrobku. To ale vlastně nic neznamenal, protože uvnitř bylo stejně chladno jako venku.

Prohlédli si výrazně barevné kusy oděvu. Jóhanna usoudila, že je tam někdo nejspíš odložil teprve nedávno. Připadaly jí čisté a nezaprášené.

Nezbývalo jim nic jiného než vstoupit dovnitř a prohledat celou chatu, aby se zbavili veškerých pochybností. Kvůli tomu se sem přece trmáceli. Aby pátrali po ztracené skupince. Cestou to s nimi na zadních sedadlech terénního auta házelo na všechny strany. Řidič je vysadil u stezky vedoucí ke srubu, po které se pak už plahočili pěšky. Brodili se závějemi, podkluzovaly jim nohy, klopýtali a protahovali se úzkými soutěskami. Nepřipadalo v úvahu to teď vzdát.

„Prohledáme to uvnitř.“ Jóhanna se prosmýkla kolem Póriho, jakmile jí trochu ustoupil z cesty. Nevěděla, jestli to udělal ze zdvořilosti, nebo proto, že se zdráhal jít první. Na tom ale stejně nezáleželo. Sehnula se k hromádce oblečení a zběžně ji prozkoumala. „Podle velikosti se zdá, že

patří ženě. Nebo ženám.“ Zhluboka vydechla. „Tak pojďte. Vezmeme to systematicky. Začneme nahoře.“

Vzduch ve srubu byl zatuchlý a těžký. Þóri za sebou zavřel dveře a všude mimo kužel světla z Jóhanniny baterky zavládla tma. Bytelnými okenicemi nepronikal ani slabý zimní přísvit. Þóri spěšně zase otevřel, ale světlo nedosáhlo daleko. Srub byl prostorný a dvoupatrový. Þóri také vytáhl baterku a viditelnost se poněkud zlepšila. Jóhanna by dala přednost silnějším a širším kuželům světla, ale s tím se nedalo nic dělat. Museli si vystačit se světlem, které měli. V hlavní obytné místnosti se rozdělili.

Po dvaceti minutách se vrátili na terasu. Nikam nepokročili. Objevíli nejružnější známky toho, že ve srubu v poslední době někdo pobýval. V jednom pokoji ležel pod postelí pár naruby obrácených ponožek, na rozdíl od zbytku podlahy nezaprášený. V kuchyni našli v nádobách na tříděný odpad obaly od potravin a poznali, že se tam vařilo. Podle dat na obalech usoudili, že v odpadcích skončily teprve nedávno. V koupelně stála sklenička s kartáčkem na zuby a tubou pasty a na poličce nad umyvadlem ležel téměř prázdný balíček vlhčených kosmetických ubrousků. V otevřeném odpadkovém koši na podlaze vedle záchodové mísy zahlédli použitou zubní nit a zmuchlaný ubrousek z balíčku, který zjevně posloužil k odstranění řasenky. Vedle umyvadla visel malý ručník, ale byl na omak suchý. Totéž platilo pro utěrku přehozenou přes madlo na dvířkách trouby. Suchá, ale nezaprášená. Srub očividně někdo obýval. Navzdory důkladnému hledání však nikoho nenašli.

Jóhanna stála na terase a rozhlížela se po okolí. Bílý sníh, bílý sníh a zase bílý sníh. A pak ty sobí parohy na stráni. Zastínila si rukou oči, aby lépe viděla a mohla se

ujistit. Bylo to skutečně paroží, žádná pokroucená větev. Podobalo se kostnaté ruce vztahující prsty k nebi. V místě, kde vyčnívalo, se pod sněhem cosi rýsovalo, takže tam zřejmě neležely jen parohy, nýbrž celé zvíře. Spustila ruku dolů a odvrátila pohled. Mrtvý sob přece nemohl s pohřešovanými nijak souviset.

„Kam se asi poděli?“

Póri sraštil tmavé obočí. „Možná si vyšli na výlet a zastihla je vánice. V uplynulých dnech pořád chumelilo, takže stopy by už dávno zmizely. Zdá se mi, že sněžení v poslední době překonalo všechny rekordy.“

V tom se nemýlil a jevílo se to jako nejpravděpodobnější vysvětlení. Skupinka se vydala na výlet a zabloudila. Oblast Lónsöræfi byla rozlehlá a od srubu vedl bezpočet nekonečně dlouhých turistických stezek. Pokud mrtvá těla zavál sních, nebude snadné je najít.

Schylovalo se k další bouři a meteorologové předpovídali dlouhodobé mrazy. Snad, snad našli útočiště v jiném srubu. Třeba je nějaká jiná skupina záchranářů už našla.

Takovým pomyšlením se však Jóhanna nedokázala utěšovat dlouho. Spontánní výlet by nevysvětloval, proč v chatě zůstala bunda, boty a teplé oblečení.

„Musíme vyrazit na zpáteční cestu, než se setmí.“ Jóhanna zalétla pohledem k paroží, jehož přítomnost na vršku strmého kopce ji znepokojovala. Muži ze skupinky byli lovci. Pokud zvíře zastřelili, mohlo by to mít vliv na další průběh pátrání. Spěchali, ale nepřipadalo v úvahu odsud odjet, aniž by to prozkoumali. Kdyby vyšlo najevo, že důvodem výletu bylo pytlacení a že Jóhanna s Pórim nevěnovali této možnosti pozornost, vrhlo by to na ně špatné světlo. Jóhanna neměla ve zvyku své úkoly odbývat. „Ale napřed se musíme podívat na toho soba.“

Póri nic nenamítal, a tak vyrazili tím směrem, ačkoliv si v hlubokém sněhu netroufali jít moc rychle. Krusta nebyla všude stejně pevná a někde skoro mizela, takže se místy při každém kroku bořili do půli lýtek. Když začali stoupat do kopce, šlo se jim ještě obtížněji. Než se přiblížili k paroží, Jóhanna se náhle zastavila. „Na něco jsem narazila.“ Upřela pohled na pravou nohu.

„Že by kámen?“ Póri si založil ruce v bok a ušklíbl se.

„Kdepak, to není kámen.“ Jóhanna zvedla nohu a zahleděla se do prošlápnuté díry ve sněhu. Zprudka se nadechla a měla co dělat, aby neztratila rovnováhu a nezřítla se pozadu ze svahu. „Proboha! Ježíši Kriste!“

Póri přistoupil blíž. Tentokrát se málem skácel on. Pod sněhem částečně prosvítala lidská tvář a zíralo na ně vytřeštěné, pohaslé oko.

2. | LÓNSÖRÆFI – O TÝDEN DŘÍVE

Dröfn už se cítila lépe. Konečně. Po probuzení měla žaludek jako na vodě a dělalo se jí nevolno, ale náročný pochod na čerstvém zimním vzduchu malátnost zahnal. V lýtkách ji sice štípalo, batoh ji začínal nepříjemně tížit a stehenní svaly měla jako v ohni, ale ve srovnání s předchozím peklem to byla krása. Úplná procházka růžovým sadem.

Kráčela v pětičlenné skupince poslední. První šel Hauk, velitel výpravy. Ostatní pochodovali v řadě za ním, protože cesta byla obtížně schůdná, a oni navíc nepatřili mezi zkušené výletníky. Proto jim připadalo jistější šinout se v zástupu v Haukových stopách než se za ním shromáždit v houfu. Úzké stezky by podle jeho slov stejně většinou nic takového nedovolily ani uprostřed léta, natož teď. A kdyby z cesty sešli, koledovali by si o malér.

Tjörvi, Dröfnin manžel, se zařadil těsně za Hauka a nechtěl za ním zůstat v ničem pozadu. Pak následovali manželé Bjólf a Agnes. Když se ráno kolem jedenácté sešli v hotelové hale, vypadali oba stejně pobledle a zničeně jako Dröfn. Teď už se na ni nějakou chvíli neotočili, takže nevěděla, jestli se jim do tváří vrací přirozená barva, ale byla o tom přesvědčená. Ramena už každopádně neměli tak pokleslá, jako když vyráželi na cestu. Pochodovali

v téměř rovném zástupu, a tak neviděla, jestli totéž platí i pro jejího manžela. Na základě předchozích zkušeností ale předpokládala, že se z kocoviny vzpamatoval rychleji než ostatní. Nebo ji podle všeho přinejmenším dovedl lépe snášet. Tvořili spolu pár osm let a za tu dobu si na kocovinu ani jednou nestěžoval, dokonce ani když zvracel a zobal tablety proti bolesti jako lentilky. I tak vždycky tvrdil, že mu nic není.

Jediný, kdo to večer s pitím nepřehnal, byl Hauk. Zařídil si ubytování v noclehárně mnohem levnější, než byl jejich hotel, ačkoliv tenhle důvod nezmínil. Zůstal u jedné sklenky červeného vína a po večeři se rozloučil, zatímco oni čtyři pokračovali. Pár skleniček červeného k jídlu, přeslazené dezertní víno k zákusku a koňak ke kávě jim nestačily. Po návratu do hotelu považovali za dobrý nápad prozkoumat ještě tamní bar. Až později došli k názoru, že si další pití měli radši odpustit.

Hauk se při ranním setkání ani nesnažil skrýt pohoršení. Vynadal jim, že nepřišli ve smluvený čas a místo toho vyspávali skoro až do poledne. Na takové peskování nebyli zvyklí, a tak během jeho výlevu zaraženě mlčeli. Jak už to tak bývá, kocovina nevytvářela právě nejpráhodnější podmínky pro debatu a dohadování, a navíc je stejně nenapadal žádný pádný argument, který by mohli použít na svou obranu.

Dröfn netušila, co dělali ostatní, ale ona během Haukových výčitek v duchu počítala. Soustředění na postupně stoupající řadu čísel jí pomohlo udržet bolest hlavy na uzdě. Sotva se na ně totiž Hauk osopil, ucítla, jak jeho nazlobený křik bolest zhoršuje. „Co si jako myslíte? ... necháte mě čekat jako pitomce ... nejradši bych se na vás ...“ Tlak v hlavě s každým slovem sílil a bolest poma-

lu překračovala hranici snesitelnosti. Jakmile ale přestala jednotvárný monolog vnímat, ulevilo se jí.

Celý proslov si tedy nevyslechla, nicméně postřehla, že tím svým ranním povalováním celou výpravu ohrozili a že by se na ně Hauk nejradši vykašlal a vyrazil na cestu sám, protože denní světlo netrvá dlouho a oni nejsou na výšlapky zvyklí. Pak přišly nějaké řeči o tom, že nechápe, jak ho vůbec mohlo napadnout je s sebou vzít.

Ve skutečnosti to vlastně vůbec nebyl jeho nápad, víceméně se mu vnutili. Připadalo jim to jako skvělá příležitost k určitému zpestření. Nikdy to sice nevyslovili nahlas, ale všichni čtyři sklouzli do jakéhosi nudného stereotypu. Nemluvili o tom nejspíš z toho důvodu, že se jim zdálo trapné si vůbec na něco stěžovat. Podle sociálních sítí si přece žili báječně: pravidelně chodili do restaurací, vařili luxusní speciality, popíjeli kvalitní víno, cestovali, navštěvovali společenské akce a sportovali. V oblasti módních trendů sice přímo neudávali tón, ale všechny novinky si rychle osvojovali a v porovnání s většinovým průměrem se vždycky drželi o krok napřed. Navenek tedy vedli ukázkový život. Byli finančně nezávislí, solidně vzdělaní, udržovali se ve formě a dobře vypadali. I ten nejlepší, nejskvělejší a nejzábavnější životní styl se ovšem časem omrzí.

Takže když se jim naskytla příležitost zažít něco úplně jiného a nového, neváhali. Na jednom večírku u kamarádů se náhodou setkali s Haukem. Ten toho obvykle moc nenamluvil, ale když už něco řekl, vyprávěl o velmi zajímavých věcech. Mimo jiné zmínil, že se chystá na docela šílený výlet do Lónsöræfi. Účelem cesty mělo být odečtení údajů z měřicího přístroje umístěného kdesi u jihovýchodního okraje ledovce Vatnajökul, které potřeboval